

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 04862-14/2020-ERU

V Jihlavě dne 26. října 2021

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **LAMA energy a.s.**, se sídlem Gudrichova 763, 747 41 Hradec nad Moravicí, IČ: 282 62 026 (dále též „odpůrce“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 04862-8/2020-ERU ze dne 11. listopadu 2020 (sp. zn. OSS-04862/2020-ERU), kterým Energetický regulační úřad ve sporném správním řízení vedeném podle § 17 odst. 7 písm. e) bodu 2. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, na návrh [redacted], nar. [redacted] bytem [redacted] (dále též „navrhovatel“), rozhodl o tom, že právní vztah mezi ním a odpůrcem, založený Smlouvou o sdružených službách dodávky elektřiny ze sítě NN č. 2110112717 ze dne 29. října 2019, zanikl ke dni 15. dubna 2020 na základě výpovědi ze dne 3. března 2020, podané v souladu s § 11a odst. 3 energetického zákona zmocněncem navrhovatele, společností COMFORT ENERGY s.r.o., Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 tohoto zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti LAMA energy a.s., se sídlem Gudrichova 763, 747 41 Hradec nad Moravicí, IČ: 282 62 026, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 04862-8/2020-ERU ze dne 11. listopadu 2020 (sp. zn. OSS-04862/2020-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Správní řízení na prvním stupni

Dne 25. května 2020 obdržel Energetický regulační úřad návrh [redacted] na zahájení sporného správního řízení mezi ním a dodavatelem elektřiny, společností LAMA energy a.s. Navrhovatel požádal Energetický regulační úřad, aby rozhodl o tom, že právní vztah mezi ním a odpůrcem, založený Smlouvou o sdružených službách dodávky elektřiny ze sítě NN č. 2110112717 ze dne 29. října 2019 (dále též „Smlouva“), zanikl v souladu s § 11a odst. 3 energetického zákona ke dni 15. dubna 2020 na základě výpovědi, kterou dne 3. března 2020

podal jeho zmocněnec, společnost COMFORT ENERGY s.r.o., se sídlem Na Poříčí 1046/24, 110 00 Praha 1 – Nové Město, IČ: 283 93 538 (dále též „stávající dodavatel“).

V rámci vylíčení skutkových okolností případu navrhovatel zejména uvedl, že dne 25. října 2019 (ve skutečnosti dne 23. října 2019) podepsal „Přihlášku“ do blíže nespecifikované energetické soutěže, kterou měla provést společnost PLATFORM ENERGY s.r.o., se sídlem Jaurisova 515/4, 140 00 Praha 4 – Michle, IČ: 047 62 169 (dále též „zprostředkovatel“). Za tím účelem navrhovatel s touto společností sjednal „Dohodu o zastupování“, opravňující ji jednat v záležitostech souvisejících s procesem optimalizace v oblasti dodávek elektřiny a plynu, včetně přijetí vítězné nabídky a podpisu smlouvy nebo sdružené smlouvy o dodávkách energií. Zprostředkovatel navrhovatele o uspořádání soutěže nijak neinformoval a již dne 29. října 2019, jako zmocněnec navrhovatele, uzavřel s odpůrcem na dobu určitou v délce tří let Smlouvu o sdružených službách dodávky elektřiny ze sítí NN č. 2110112717 (dále též Smlouva) do odběrného místa na adrese trvalého bydliště navrhovatele. Dodávka elektřiny měla být zahájena bezprostředně po ukončení dodávky od stávajícího dodavatele elektřiny. Navrhovatel následně stávajícího dodavatele zmocnil k výpovědi Smlouvy podle § 11a odst. 3 energetického zákona, jež byla odpůrci doručena dne 3. března 2020, s účinností ke dni 15. dubna 2020. V souvislosti s tím také stávající dodavatel ke dni 17. dubna 2020 zablokoval odpůrcem požadovanou změnu dodavatele.

Odpůrce tuto výpověď odmítl akceptovat s tím, že Smlouva byla sjednána „v prostorách společnosti“, což má dokládat razítko na začátku textu Smlouvy. Navrhovatel se ovšem domnívá, že tuto skutečnost odpůrce nijak neprokázal, přičemž je nelogické, aby zprostředkovatel sjednával Smlouvu v prostorách odpůrce, protože by tak nejednal s ohledem na jeho zájmy a v jeho prospěch, čehož si jako profesionál v oboru musel být vědom. V opačném případě by totiž musel mít na omezení navrhovatelových práv zřejmý zájem, od počátku by jednal nepoctivě a ve prospěch odpůrce, když je pravděpodobné, že se žádná energetická soutěž ani neuskutečnila. K vyjasnění situace se proto navrhovatel obrátil na Energetický regulační úřad, aby rozhodl o výše uvedeném návrhu.

Odpůrce se k návrhu navrhovatele vyjádřil dne 22. června 2020, když mj. uvedl, že navrhovatel dohodu o zastupování uzavřel se zprostředkovatelem s plným vědomím toho, že smlouva s dodavatelem energií může být uzavřena rovněž v prostorách obvyklých pro podnikání. V rámci uděleného zmocnění tak byla Smlouva v sídle odpůrce uzavřena platně, a platná jsou i právní jednání odpůrce na jejím podkladě učiněná. Odpůrce dne 3. března 2020 obdržel od stávajícího dodavatele výpověď Smlouvy podle § 11a odst. 3 energetického zákona, kterou ovšem neakceptoval s odůvodněním, že Smlouva je i nadále platná, neboť byla uzavřena v obchodních prostorách odpůrce, který se ke dni 17. dubna 2020 přihlásil o odběrné místo u operátora trhu, ovšem stávající dodavatel tuto změnu pozastavil. Odpůrce má tedy za to, že navrhovatel Smlouvu porušil, neboť jeho vinou nedošlo k zahájení dodávek elektrické energie ke dni 17. dubna 2020, kdy nedodržením tohoto závazku vznikla navrhovateli povinnost zaplatit odpůrci smluvní pokutu ve výši 5 000 Kč.

Energetický regulační úřad přípisem ze dne 29. července 2020 poskytl oběma stranám sporu možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žádná z nich této možnosti nevyužila.

II. Napadené rozhodnutí

Energetický regulační úřad rozhodnutím č. j. 04862-8/2020-ERU ze dne 11. listopadu 2020 rozhodl o tom, že právní vztah mezi navrhovatelem a odpůrcem, založený Smlouvou o sdružených službách dodávky elektřiny ze sítě NN č. 2110112717 ze dne 29. října 2019, zanikl ke dni 15. dubna 2020 na základě výpovědi ze dne 3. března 2020, podané v souladu s § 11a odst. 3 energetického zákona zmocněncem navrhovatele, společností COMFORT ENERGY s.r.o., neboť na Smlouvu je nahlíženo tak, že byla uzavřena mimo obchodní prostory odpůrce a splňuje veškeré náležitosti pro vypovězení podle § 11a odst. 3 energetického zákona. Účastníci sporu se shodli, že výpověď byla doručena dne 3. března 2020, prvostupňový správní orgán je přesvědčen, že šlo o řádnou výpověď, která byla podána včas, výpovědní doba tedy začala běžet dne 1. dubna 2020 a právní vztah skončil dne 15. dubna 2020.

V odůvodnění rozhodnutí se prvostupňový správní orgán, v souvislosti s možným zánikem předmětného právního vztahu, věnoval zejména zásadní sporné otázce, zda byla Smlouva uzavřena v obchodních prostorách odpůrce, s čímž by souvisela nemožnost navrhovatele podat výpověď Smlouvy podle § 11a odst. 3 energetického zákona. V této věci dospěl k závěru, že odpůrce skutečnost uzavření Smlouvy ve svých obchodních prostorách dostatečně neprokázal, ačkoli je podle § 11a odst. 4 energetického zákona důkazní břemeno přesunuto na držitele licence, v tomto případě na odpůrce. Prvostupňový správní orgán nepovažoval razítko s textem „*smlouva uzavřena v sídle LAMA energy a.s., Gudrichova 763, Hradec nad Moravicí*“ v záhlaví Smlouvy za dostatečně průkazné, pochybnosti měl i ohledně celého procesu sjednání Smlouvy, a to zejména s ohledem na rychlost a s tím související kvalitu celé „energetické soutěže“, která vedla k jejímu uzavření. Podle prvostupňového správního orgánu by pro zprostředkovatele bylo zjevně nevýhodné Smlouvu podepisovat v sídle odpůrce, jelikož jeho nejbližší dohledatelná pobočka je od tohoto místa vzdálená cca 100 km, přičemž existují mnohem ekonomičtější a efektivnější online možnosti sjednání smluv. Prvostupňový správní orgán se dále domnívá, že Smlouva typově patří k tzv. adhezním smlouvám, z čehož podle něj vyplývá postavení navrhovatele jako slabší smluvní strany, jež požívá zvýšenou ochranu.

III. Rozklad odpůrce

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 04862-8/2020-ERU ze dne 11. listopadu 2020, jež mu bylo doručeno dne 12. listopadu 2020, podal odpůrce dne 25. listopadu 2020 rozklad, neboť podle něj nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav rozhodované věci a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného právního hodnocení.

Odpůrce v rozkladu namítá, že zprostředkovatel byl navrhovatelem zmocněn k uzavření Smlouvy i v prostorách obvyklých k podnikání, že žádný právní předpis neukládá povinnost uvádět místo a datum podpisu jakékoliv smlouvy na nějakém jejím konkrétním místě, a také, že závěry ohledně adhezního charakteru Smlouvy, kdy prvostupňový správní orgán dovedl, že zprostředkovatel nemohl ovlivnit ustanovení zanesená ve Smlouvě ohledně místa jejího uzavření, jsou nepřezkoumatelné, neodůvodněné a zcela nesprávné.

Odpůrce dále namítá, že v napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny relevantní důvody, pro které by měly existovat pochybnosti ohledně skutečného místa uzavření Smlouvy, které je zde v záhlaví uvedeno, a že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho a zda vůbec provedl prvostupňový správní orgán ekonomickou analýzu výhodnosti či nevýhodnosti

uskutečnění cesty zprostředkovatele, ve vazbě na jeho ekonomickou kondici, do místa podpisu Smlouvy, v důsledku čehož je závěr ohledně údajné nevýhodnosti zcela nepřezkoumatelný. Podle názoru odpůrce není v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna ani tvrzená neexistence racionálních a věcných důvodů pro uzavření Smlouvy v jeho obchodních prostorách a nerelevantní je i závěr o existenci ekonomičtějších a efektivnějších možností uzavírání smluv, když Energetickému regulačnímu úřadu v žádném případě nepřísluší hodnotit zvolený způsob uzavření smlouvy z hlediska jeho efektivity.

Závěrem odpůrce navrhuje, aby Rada Energetického regulačního úřadu napadené rozhodnutí zrušila a věc Energetickému regulačnímu úřadu vrátila k novému projednání. K podanému rozkladu odpůrce přiložil společně čestné prohlášení své a zprostředkovatelovo, jež má dokládat, že Smlouva byla skutečně uzavřena v místě v ní uvedeném.

IV. Rozhodnutí o rozkladu

Rozklad odpůrce byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada Energetického regulačního úřadu po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podle § 141 odst. 9 správního řádu ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Po přezkoumání rozkladem napadeného rozhodnutí dospěla Rada k závěru, že toto rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Z rozkladem napadeného rozhodnutí je jasně patrné, na jakých důvodech je Energetický regulační úřad založil, netrpí tedy vadou nepřezkoumatelnosti. Proto je možné jeho odůvodnění doplnit v rámci odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, neboť se nejedná o změnu, ale pouze o jeho upřesnění a doplnění, a to i v návaznosti na „čestné prohlášení“, jež tvoří přílohu podaného rozkladu. S posouzením okamžiku zániku právního vztahu založeného Smlouvou, tak jak je v napadeném rozhodnutí provedl prvostupňový správní orgán, se Rada plně ztotožňuje.

Podstatou sporu mezi navrhovatelem a odpůrcem je určení místa, kde byla podepsána Smlouva, od toho se odvíjející možnost (či nemožnost) navrhovatele tuto smlouvu vypovědět podle § 11a odst. 3 energetického zákona, jenž mj. stanoví: „*V případě smlouvy o dodávce elektřiny nebo plynu nebo smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny nebo plynu, kterou při změně dodavatele uzavřel zákazník v postavení spotřebitele s držitelem licence distančním způsobem nebo mimo obchodní prostory držitele licence, je zákazník oprávněn bez sankce vypovědět smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou nebo určitou, ve lhůtě do patnáctého dne po zahájení dodávky elektřiny nebo plynu. Lhůta je zachována, je-li v jejím průběhu výpověď odeslána držiteli licence. Výpovědní doba činí 15 dnů a počíná běžet prvním dnem měsíce následujícího po doručení výpovědi...*“. V daném případě je přitom mezi účastníky řízení sporná otázka, zda se jedná o smlouvu uzavřenou mimo obchodní prostory odpůrce, tj. smlouvu, která spadá do věcné působnosti daného ustanovení energetického zákona, a zda tedy byl navrhovatel za výše uvedených podmínek oprávněn Smlouvu vypovědět.

V přezkoumávaném případě navrhovatel podepsal Příhlašku do blíže nespecifikované „energetické soutěže“ a také dohodu o zastupování se zprostředkovatelem, jenž pro něj měl na jejím základě provést výběrové řízení na nového dodavatele energií za účelem optimalizace finančních nákladů na jejich dodávky. Pochybnosti ohledně poctivosti zprostředkovatele, resp. jeho jednání, v navrhovateli vzbudilo zjištění, že zprostředkovatel ve velmi krátké době od podpisu Příhlašky uzavřel Smlouvu s odpůrcem jako novým dodavatelem elektřiny, a to aniž by navrhovatele v předstihu, nebo alespoň následně, informoval o samotném konání soutěže, či o tom, které subjekty v té souvislosti oslovil, a podle jakých kritérií vyhodnotil jejich nabídky. Navrhovatel pak tuto Smlouvu prostřednictvím svého stávajícího dodavatele vypověděl podle § 11a odst. 3 energetického zákona, neboť z řady racionálních důvodů předpokládal, že Smlouva byla uzavřena distančním způsobem. Odpůrce však tuto výpověď neakceptoval s tím, že na základě dohody o zastupování mohla být Smlouva uzavřena i v obchodních prostorách jeho společnosti, což se v průběhu prvostupňového řízení pokusil prokázat odkazem na razítko s textem „*smlouva uzavřena v sídle LAMA energy a.s., Gudrichova 763, Hradec nad Moravicí*“ v jejím záhlaví. Energetický regulační úřad ale vyhověl navrhovatelově návrhu, neboť za daných okolností shledal pochybnosti ohledně místa uzavření Smlouvy, když současně odpůrce výše popsaným způsobem neprokázal, že Smlouva nebyla uzavřena distančním způsobem nebo mimo jeho obchodní prostory.

S rozkladovou námitkou odpůrce, že zprostředkovatel byl zmocněn k uzavření Smlouvy i v prostorách obvyklých k podnikání, Rada nehodlá polemizovat, a ani prvostupňový správní orgán namítaný rozsah zmocnění zprostředkovatele, tedy že byl oprávněn podepsat Smlouvu i v prostorách obvyklých k podnikání, nijak nezpochybnil, ani se jím v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval.

Nedůvodné jsou rozkladové námitky, v nichž odpůrce uvádí, že v napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny žádné relevantní důvody, pro které by měly existovat pochybnosti ohledně skutečného místa uzavření Smlouvy, a že není jasné, jak prvostupňový správní orgán posuzoval tvrzenou nevýhodnost uskutečnění cesty zprostředkovatele do místa podpisu Smlouvy, nebo že není dostatečně odůvodněna ani tvrzená neexistence racionálních a věcných důvodů pro uzavření Smlouvy v obchodních prostorách odpůrce.

Energetickému regulačnímu úřadu v daném případě nepřísluší podrobněji hodnotit zvolený způsob uzavření smlouvy z hlediska jeho efektivity, není to ale ani třeba, neboť tato okolnost nemá zásadní vliv na samo věcné rozhodnutí předmětného sporu. Pro provádění jakékoli podrobné analýzy výhodnosti či ekonomické kondice kteréhokoliv ze zúčastněných subjektů ostatně není žádný rozumný důvod, neboť ani Rada si prakticky nedokáže představit situaci, kdy by kvůli podpisu Smlouvy (a Radě je z její úřední činnosti známo, že odpůrce podobných smluv sjednává mnohem více) bylo pro kohokoliv výhodnější absolvovat cestu dlouhou stovky kilometrů, navíc s vědomím, že dopravní spojení do Hradce nad Moravicí je poměrně komplikované. A to jen proto, aby tato Smlouva mohla být podepsána v obchodních prostorách odpůrce. Tato okolnost tedy nijak nesouvisí s ekonomickou kondicí zprostředkovatele či odpůrce, a stejně tak není nutné odůvodňovat, že existující a zcela běžně dostupné možnosti online sjednání Smlouvy by pro každého byly ve srovnání s uzavřením Smlouvy v obchodních prostorách odpůrce mnohem ekonomičtější a efektivnější. Jediným „racionálním“ důvodem pro uzavření Smlouvy tak, jak je popisuje odpůrce, by tedy mohla být pouze snaha o získání výhody na jeho straně, a to právě omezením práv, jež navrhovateli v postavení zákazníka zaručuje energetický zákon. Jinak řečeno, racionální by uzavření

smlouvy z hlediska navrhovatele nebylo patrně v žádném případě, neboť by se připravil o z toho plynoucí právní výhody. Pro zprostředkovatele jednajícího za zákazníka by bylo smysluplné tehdy, pokud by chtěl osobu, která ho k uzavření smlouvy zmocnila, o tyto výhody připravit, tj. pokud by jakožto zmocněnec jednal v rozporu se zájmy zastoupeného.

Pokud se prvostupňový správní orgán vyjadřoval k výše uvedeným okolnostem uzavření Smlouvy, či vyjadřoval své pochybnosti ohledně skutečného místa jejího sjednání, činil tak po úvaze a k nutnému dokreslení celkového kontextu projednávaného sporu. Na tomto místě musí Rada přisvědčit navrhovateli i prvostupňovému správnímu orgánu, že v daném případě skutečně existují vážné pochybnosti ohledně procesu uzavření Smlouvy. Podezření vzbuzuje už sám fakt, že Přihláška do „energetické soutěže“ byla podepsána dne 23. října 2019, a Smlouva již dne 29. října 2019, tedy po pouhých čtyřech pracovních dnech. Zjevně se tak nabízí pochybnost o kvalitě této soutěže, pokud ovšem nějaká soutěž vůbec proběhla.

Relevantním důvodem pro vyhovění návrhu navrhovatele nicméně bylo, že odpůrce v dosavadním průběhu správního řízení, a to včetně řízení o podaném rozkladu, neunesl důkazní břemeno ohledně jím tvrzené skutečnosti, že Smlouva byla podepsána v jeho obchodních prostorách. Pokud je tato otázkou v řízení spornou a existuje rozumná pochybnost, že smlouva byla uzavřena distančním způsobem nebo mimo obchodní prostory odpůrce, je v takovém případě povinností odpůrce (coby držitele licence na obchod s energiemi), aby unesl důkazní břemeno, že Smlouva byla podepsána v jeho obchodních prostorách. Na tyto situace energetický zákon výslovně pamatuje ve svém § 11a odst. 4, který stanoví, že: „*V případě pochybností je na držiteli licence, který smlouvu se zákazníkem uzavřel, aby prokázal, že smlouva nebyla uzavřena distančním způsobem nebo mimo obchodní prostory.*“. V rámci hodnocení důkazů pak správní orgán hodnotí, zda odpůrce tuto skutečnost prokázal či nikoliv.

Při řešení sporů podle § 141 správního řádu vychází správní orgán zásadně z důkazů, které na podporu svých tvrzení navrhli účastníci řízení. Povinnost k dostatečnému objasnění a prokázání skutkového stavu věci nese účastník řízení, který se určitého tvrzení dovolává, ledaže zákon stanoví přímo, kdo důkazní břemeno nese. Skutečnost, že Smlouva byla podepsána v jeho provozovně, se odpůrce v průběhu řízení na prvním stupni pokusil prokázat pouze odkazem na razítko s textem „*smlouva uzavřena v sídle LAMA energy a.s., Gudrichova 763, Hradec nad Moravicí*“ v jejím záhlaví. Vzhledem ke všem ostatním okolnostem případu je to ovšem naprosto nedostačující, tato skutečnost zůstává pouze v rovině tvrzení odpůrce. Nadto razítko na smlouvě samo o sobě neprokazuje nic o tom, kdo toto razítko na smlouvu umístil, kdy a zda text razítka odpovídá skutečnosti.

Energetickému regulačnímu úřadu v přezkoumávané věci zároveň nepříslušelo procesní pasivitu odpůrce nahrazovat či nepřiměřeně vystupovat jako vyšetřující orgán, neboť v tomto typu řízení je ve vztahu ke správnímu orgánu výrazně potlačena zásada vyšetřovací, když odpůrce nepochybně mohl v rámci plnění své důkazní povinnosti na podporu svého tvrzení navrhnout další důkazy jako např. svědeckou výpověď, předložit údaje z případné knihy návštěv apod., případně navrhnout vyžádání důkazů od zprostředkovatele (knihy jízd, údaje z GPS z pracovního vozidla). Stejně jako prvostupňový správní orgán, ani Rada neuvěřila výše uvedeným tvrzením ohledně místa uzavření Smlouvy ve verzi předložené odpůrcem (v součinnosti se zprostředkovatelem). S odkazem na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. ledna 2014, č. j. 5 As 126/2011, Rada podotýká, že tvrdí-li odpůrce

určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení (pozn. v případě sporu nicméně není důkazní aktivita správního orgánu namístě).

Ke společnému „čestnému prohlášení“ odpůrce a zprostředkovatele, jež má dokládat, že Smlouva byla skutečně uzavřena v místě v ní uvedeném, a které odpůrce přiložil k podanému rozkladu, se Rada vyjádří pouze obiter dictum, neboť se jím při rozhodování o podaném rozkladu nemůže zabývat podrobněji. Je totiž vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval v řízení o odvolání takové důkazy, o kterých měl zcela nepochybně vědět již v průběhu řízení v prvním stupni, jak dokládá datování předmětného „čestného prohlášení“.

Řízení o odvolání, resp. rozkladu, je totiž ovládáno i zásadou koncentrace, vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu, který mj. stanoví: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve...“*. Smyslem tohoto ustanovení je zajistit, aby se správní řízení odehrálo pokud možno již v prvním stupni, a předložením „čestného prohlášení“, jež je datováno dnem 17. prosince 2019 (a tedy mělo údajně existovat ještě před vydáním napadeného rozhodnutí), až v rámci rozkladového řízení byla tato zásada porušena.

I tak se Rada domnívá, že toto „čestné prohlášení“, tak jak je koncipováno, je jako podpůrná argumentace pro tvrzení ohledně uzavření Smlouvy v obchodních prostorách odpůrce jednoznačně nepoužitelné. Působí totiž přinejmenším účelově, a odpůrce je snad ani nemohl myslet zcela vážně. Obsahuje totiž mj. i prohlášení, že s ohledem na § 11a odst. 4 energetického zákona všechny *„dodávkové smlouvy byly, jsou a vždy budou uzavírány v sídle společnosti LAMA energy.“* Tímto prohlášením tak odpůrce paradoxně posiluje již panující pochybnosti ohledně tvrzeného způsobu uzavření Smlouvy, resp. pochybnosti o své poctivosti a skutečných úmyslech. Rada v této souvislosti podotýká, že pokud by měli odpůrce a zprostředkovatel toto „čestné prohlášení“ myslet vážně, znamenalo by to jejich explicitní písemné doznání k tomu, že při uzavírání podobných smluv vždy v minulosti jednali, jednají a také v budoucnu budou vždy jednat bez ohledu na zájmy zákazníků a pouze ve svůj prospěch. Tím, že by dodávkové smlouvy byly za všech okolností vždy uzavírány v obchodních prostorách odpůrce, by totiž tito zákazníci byli poškozeni ztrátou práv, jež na jejich ochranu poskytuje § 11a energetického zákona. Ve svém důsledku by to znamenalo, že jedním z cílů společného postupu odpůrce a zprostředkovatele by bylo znemožnění využití práva na výpověď smlouvy podle § 11a odst. 3 energetického zákona. Takové jednání by svědčilo o jejich nepoctivosti vůči zákazníkům, a nabízí se tedy otázka, zda by v takovém případě vůbec byly smlouvy, uzavřené obdobným způsobem, platné. Šlo by totiž nejen o jednání v rozporu s dobrými mravy, ale také jednání s cílem vyloučit práva spotřebitelů, za současného překročení zástupčího oprávnění, neboť zprostředkovatel by takto jednal v rozporu s řádným výkonem zastoupení, ačkoli jeho povinností je postupovat v zájmu zákazníka a chránit jeho práva, nikoli zcela nedůvodně zhoršovat jeho právní postavení. Pokud by tedy zprostředkovatel jednal v intencích „čestného prohlášení“, a tím i v rozporu se zájmy navrhovatele jako zmocnitele, bylo by jistě možné se dovolat neplatnosti celého právního jednání učiněného zprostředkovatelem za navrhovatele, včetně uzavření Smlouvy s odpůrcem, neboť zmocněnec musí vždy jednat tak, aby chránil oprávněné zájmy zmocnitele, přičemž uzavření Smlouvy v obchodních prostorách odpůrce by rozhodně v zájmu navrhovatele nebylo.

V. Závěr

Po přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 89 odst. 2 ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu Rada jako nadřízený správní orgán vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s hmotněprávními předpisy, především energetickým zákonem, a v souladu se zjištěným skutkovým stavem, když bylo správně rozhodnuto o zániku právního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem na základě výpovědi podle § 11a odst. 3 energetického zákona s tím, že odpůrce neprokázal uzavření Smlouvy ve svých obchodních prostorách. Po přezkoumání námitek odpůrce uplatněných v rozkladu Rada dospěla k závěru, že z napadeného rozhodnutí je patrné, jakým způsobem a z jakých důvodů Energetický regulační úřad rozhodl o návrhu navrhovatele, přičemž námitky odpůrce byly vesměs shledány nedůvodnými.

Jelikož nebyl dán žádný důvod pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí, Rada rozhodla v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu o potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí rozkladu odpůrce.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není podle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

LAMA energy a.s.